

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 244/2015-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 5 T 52/09 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 Tos 101/2014 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby zo 4. júna 2014 a z 8. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/09 p o r u š i l právo [REDAKOVANÉ] na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 8. augusta 2014 podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDACTED] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov), ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. Emílie Korčekovej, L. Novomeského 25, Pezinok, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 244/2015-20 zo 16. apríla 2015 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 T 52/09 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 Tos 101/2014 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby zo 4. júna 2014 a z 8. augusta 2014.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní z 8. júna 2015, okresný súd vo vyjadrení z 25. mája 2015 a krajský súd vo vyjadrení z 29. mája 2015 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti a z jej doplnenia z 3. februára 2015 doručeného ústavnému súdu 6. februára 2015 vyplýva, že sťažovateľ 4. júna 2014 požiadal o prepustenie z väzby. Následne podala takúto žiadosť aj jeho obhajkyňa, a to 8. augusta 2014. O žiadosti bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 52/09 až 26. augusta 2014. O podanej sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 101/2014 až 9. októbra 2014. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 13. októbra 2014. Konanie o žiadosti teda trvalo ako celok od 4. júna 2014 do 13. októbra 2014, to znamená 4 mesiace a 9 dní. Toto konanie podľa sťažovateľa nebolo vedené v súlade s účelom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, keďže o žiadosti sa nerozhodlo prednostne a urýchlene.

Uznesenia všeobecných súdov podľa názoru sťažovateľa neboli dostatočne a presvedčivo odôvodnené, a to v súvislosti s namietaným porušením § 73 ods. 1 Trestného poriadku, ako to sťažovateľ uviedol v žiadosti z 8. augusta 2014.

Sťažovateľovi nebola doručená ponúknutá záruka za jeho osobu zo 4. augusta 2014, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 72 ods. 2 poslednej vety Trestného poriadku. Sťažovateľovi tým bolo odňaté jeho právo mať vedomosť o ponuke prevzatia záruky, jej obsahu a dôvodoch, ako aj právo vyjadriť sa v primeranej lehote.

Nebralo sa tiež do úvahy, že sťažovateľ 4. septembra 2014 požiadal o nahliadnutie do spisu okresného súdu sp. zn. 5 T 52/09 na získanie poznatkov pre potrebu účinnej a efektívnej obhajobnej argumentácie v súvislosti so sťažnosťou proti uzneseniu okresného súdu z 26. augusta 2014. Tým došlo k zmareniu doplnenia sťažnosti o novú argumentáciu.

Podľa sťažovateľa nebola zachovaná ani lehota na prípravu sťažovateľa v dĺžke 5 pracovných dní v súvislosti s neverejným zasadnutím krajského súdu 9. októbra 2014, pretože predvolanie je zo 6. októbra 2014, pričom sťažovateľ žiadal, aby bol krajským súdom vypočutý.

Sťažovateľ ďalej namieta, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu v konaní vedenom krajským súdom tým, že obhajcovia dr. [REDACTED] a dr. [REDACTED] nemali

zachovanú 5-dňovú zákonnú lehotu na prípravu v zmysle § 292 ods. 4 prvej vety Trestného poriadku. Bez prítomnosti obhajcov nebolo možné neverejné zasadnutie 9. októbra 2014 vykonať. Správne malo byť neverejné zasadnutie odročené na nový termín. Navyše krajský súd neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa na neverejnom zasadnutí, teda byť vypočutý, hoci o to výslovne požiadal v podaní z 5. septembra 2014.

Flagrantným spôsobom bola podľa sťažovateľa porušená zásada zákazu reformationis in peius, a to tým, že dôvody väzby boli rozšírené o ďalší dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, hoci v rámci konania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby nie je možné dôvody väzby rozširovať.

Vzhľadom na porušenie zákazu reformationis in peius, nezákonné odlúčenie od rodiny, nezákonnú kontrolu jeho korešpondencie, neprípustnú opakovanú kontrolu došlej korešpondencie od advokátov, neoprávnené a opakované bránenie telefonovať s advokátkou, ponižujúce eskorty sťažovateľa v putách na občianskoprávne pojednávania, pravidelné ponižujúce zaobchádzanie zo strany miestnych policajtov, hrubé zanedbanie lekárskej starostlivosti, odmietanie sledovania televízneho vysielania a prístupu k informáciám a odmietnutie poskytnutia hygienických prostriedkov sťažovateľ požaduje od krajského súdu finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 €.

Napokon sťažovateľ uvádza, že 15. januára 2015 bol prepustený z väzby.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a právo zaručené podľa čl. 5 ods. 3, 4, čl. 6 ods. 3 písm. b, c, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I, v konaní vedenom pod č. k. 5T 52/09 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 04. júna 2014 a 08. augusta 2014 a práva na obhajobu PORUŠENÉ BOLI.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a právo zaručené podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b, c, d, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod č. k. 2Tos/101/2014 a jeho rozhodnutím zo dňa 09. októbra 2014 **PORUŠENÉ BOLI**.

3. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Tos/101/2014 zo dňa 09. októbra 2014 sa **ZRUŠUJE**, vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 000,00 eur, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava I. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 269,58 eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

6. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 269,58 eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

7. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- eur, ktoré je povinný mu vyplatiť Krajský súd v Bratislave do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 3334/15 z 25. mája 2015 doručeného ústavnému súdu 29. mája 2015 vyplýva, že sa s prijatou časťou sťažnosti nestotožňuje.

Pokiaľ ide o žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenú 4. júna 2014, treba uviesť, že táto žiadosť bola na verejnom zasadnutí okresného súdu 16. júna 2014 zamietnutá uznesením sp. zn. 5 T 52/09. Uznesením krajského súdu z 3. júla 2014 bolo uznesenie okresného súdu zrušené, pričom krajský súd sám žiadosť zamietol. Na základe uvedeného treba uzavrieť, že k namietanému porušeniu práv sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti zo 4. júna 2014 nedošlo.

Následne bolo 4. augusta 2014 doručené podanie [REDAKOVANÉ] označené ako „ponuka prevzatia záruky“, dňa 5. augusta 2014 žiadosť obhajcu sťažovateľa dr. [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby, ďalej 6. augusta 2014 rukou písaná žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a napokon 8. augusta 2014 žiadosť obhajkyne sťažovateľa dr. [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby. Listom z 13. augusta 2014 zákonný sudca informoval strany, že o žiadosti sťažovateľa sa bude rozhodovať na hlavnom pojednávaní nariadenom na 26. august 2014, keďže skorší termín nemožno nariadiť pre neprítomnosť prísediaceho. Uvedeného dňa bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá. Uznesenie o väzbe bolo expedované 2. septembra 2014 a 3. septembra 2014 bol spis zapožičaný krajskému súdu k sp. zn. Spr 2243/14, ktorý požiadal o zapožičanie spisu na účely prešetrenia vybavenia sťažnosti zo strany predsedníčky okresného súdu. Po vrátení spisu 24. septembra 2014 okresný súd ihneď zaslal sťažnosť podanú sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu prokurátorovi na vyjadrenie a 25. septembra 2014 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 101/2014 z 9. októbra 2014 bolo uznesenie okresného súdu zrušené, žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola zamietnutá, ponúknutá záruka a ani sľub neboli prijaté, väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a boli rozšírené dôvody väzby.

Podľa názoru predsedníčky okresného súdu o žiadosti doručenej 8. augusta 2014 sa konalo neodkladne a urýchlene. Aj keď je pravdou, že k právoplatnému rozhodnutiu došlo až 9. októbra 2014, teda po dvoch mesiacoch, nedošlo tým k porušeniu práv sťažovateľa. Samotná dĺžka trvania rozhodovania nie je jediným kritériom splnenia požiadavky neodkladnosti a urýchlenu konania. Predmetom posudzovania je totiž aj samotný postup konajúceho súdu, skutková a právna náročnosť a tiež správanie účastníkov konania. Okresný súd sa žiadosťou zaoberal okamžite (do troch pracovných dní), pričom treba prihliadnúť aj na početnosť ostatných žiadostí a iných podaní sťažovateľa, ktoré prakticky tvoria väčšinu obsahu súdneho spisu, s ktorými sa tiež priebežne zaoberal.

Z vyjadrenia krajského súdu sp. zn. Spr 3230/15 z 29. mája 2015 doručeného ústavnému súdu 4. júna 2015 vyplýva, že spis bol krajskému súdu predložený na

rozhodnutie o sťažnosti 25. septembra 2014. Termín neverejného zasadnutia bol určený na 9. október 2014, kedy bolo o sťažnosti rozhodnuté. Uznesenie bolo v deň jeho vyhlásenia 9. októbra 2014 aj vypracované, vypravené a doručované tak sťažovateľovi, ako aj obhajcom a ostatným stranám trestného konania. Hoci je pravdou, že od rozhodovania okresného súdu do predloženia veci krajskému súdu uplynula doba jedného mesiaca, táto doba nezakladá porušenie zásady urýchleného rozhodovania vo väzobných veciach.

II.

Z rukou písaného podania sťažovateľa z 2. júna 2014 doručeného okresnému súdu 4. júna 2014 označeného ako „*Oznámenie o podaní podnetu na podanie dovolania MSSR + žiadosť o prepustenie z väzby – vid' str. 2*“ vyplýva, že inter alia sťažovateľ žiada „*sprostíť spod obžaloby a prepustiť na slobodu z nezákonne konštruovanej väzby*“.

Z rukou písaného podania sťažovateľa z 3. augusta 2014 označeného ako „*Žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu*“ vyplýva, že žiadosť podáva preto, lebo o jeho žiadosti z 2. júna 2014 nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Z podania obhajkyne sťažovateľa zo 7. augusta 2014 doručeného okresnému súdu 8. augusta 2014 vyplýva ďalšia žiadosť o prepustenie z väzby.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 5 T 52/09-12 z 26. augusta 2014 vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 8. augusta 2014 sa zamietá, pričom sa neprijíma písomný sľub, resp. dohľad probačného a mediačného úradníka.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tos 101/2014 z 9. októbra 2014 vyplýva, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 T 52/09 z 26. augusta 2014 bolo zrušené v celom rozsahu a žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola zamietnutá. Zároveň nebola prijatá záruka od [REDACTED], ako ani sľub sťažovateľa. Väzba nebola nahradená ani dohľadom

probačného a mediačného úradníka. Zároveň bol dôvod väzby rozšírený podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z potvrdenia o prepustení z väzby z 15. januára 2015 vyplýva, že sťažovateľ bol 15. januára 2015 prepustený z väzby, ktorá trvala od 12. apríla 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

„O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai, „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti o končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru“ (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko, II. ÚS 432/2013, II. ÚS 193/2014).

Zo skutkového hľadiska možno konštatovať, že samotné rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej 8. augusta 2014 trvalo do 26. augusta 2014, teda 18 dní. Ďalších 7 dní trvalo písomné vyhotovenie uznesenia a jeho expedovanie stranám (do 2. septembra 2014). K predloženiu spisu krajskému súdu došlo však až 25. septembra 2014. To znamená, že celková dĺžka konania na okresnom súde bola 48 dní (do 8. augusta 2014 do 25. septembra 2014).

Uvedenú celkovú dobu konania na okresnom súde nemožno považovať za neodkladnú a urýchlenú, a preto došlo k porušeniu čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V uvedenej súvislosti sa javí ako podstatné a rozhodujúce, že okresný súd 3. septembra 2014 spis zapožičal krajskému súdu kvôli prešetreniu sťažnosti smerujúcej proti postupu predsedníčky okresného súdu. Spis bol vrátený okresnému súdu 24. septembra 2014 a bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu až 25. septembra 2014. Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na potrebu neodkladného a urýchleného rozhodovania o väzbe spravidla je

povinnosťou súdu prvého stupňa prednostne predložiť spis súdu druhého stupňa na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku. Naopak, spravidla nie je v súlade so zásadou neodkladného a urýchleného rozhodovania o väzbe pred predložením spisu súdu druhého stupňa na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku predkladať spis inému orgánu, prípadne súdu druhého stupňa na iný účel, než je rozhodovanie o riadnom opravnom prostriedku.

Možno zhrnúť, že v čase od 3. septembra 2014 do 24. septembra 2014, teda po dobu 21 dní okresný súd nekonal neodkladne a urýchlene.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Za daného stavu v súlade so zásadou spravodlivosti považoval ústavný súd za primerané, aby okresný súd zaplatil sťažovateľovi ako finančné zadosťučinenie za utrpenú nemateriálnu ujmu čiastku 500 € (bod 2 výroku nálezu).

Ďalším požiadavkám sťažovateľa nebolo možné vyhovieť (bod 4 výroku nálezu).

Sťažovateľ považoval za porušenie označených práv oneskorené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 4. júna 2014. Ako vyplýva z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu, o tejto žiadosti okresný súd rozhodol 16. júna 2014 v spojení s uznesením krajského súdu z 3. júla 2014. Proti tomuto tvrdeniu predsedníčky okresného súdu sťažovateľ nič nenamietal. Sťažnostné tvrdenie preto nezodpovedá skutočnosti.

Rovnako nebolo možné akceptovať tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého označené práva porušil aj krajský súd. Podľa zistení ústavného súdu konanie na krajskom súde trvalo od 25. septembra 2014 (keď bol spis doručený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti) do 9. októbra 2014 (keď krajský súd o sťažnosti rozhodol, rozhodnutie písomne vyhotovil a expedoval), teda celkom 14 dní. Túto dobu v žiadnom prípade nemožno považovať za neprimeranú.

Hoci sťažovateľ požadoval priznanie primeraného finančného zadostučinenia od okresného súdu v sume 4 000 €, ústavný súd považoval za primeranú sumu 500 € z dôvodov uvedených v odôvodnení k bodu 2 výroku nálezu.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov jeho právneho zastúpenia advokátom, a to v požadovanej sume 269,58 €. Podľa názoru ústavného súdu by správne patrila odmena za 2 úkony v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie a podanie sťažnosti) po 134 €, ako aj režijný paušál 2-krát po 8,04 €, teda celkom 284,08 €. Nemohol však priznať viac, než sťažovateľ požadoval (bod 3 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2015